

Hellere misbrugt end ubrugt

■ Hjerneudfordrende teater
om samfundsstrukturer i en
verden, hvor alt er til for-
handling.

TEATER

RIALTO, KØBENHAVN

DE DANSER ALENE

Af Anders Fogh Jensen

Scenografi og iscenesættelse: Egill

Pålsson

Varighed: 65 minutter

Gæstespil af Mammutteatret

Til den 25. marts

HENRIK LYDING

henrik.lyding@jlp.dk

Alting er flydende. Forhold,
ansættelser, følelser.

1970'ernes opgør med rige
regler og tilværelsens
trykke forudsigelighed er
endt i et tomrum, hvor alle
muligheder tilsyneladende
er åbne, uden at mennesket
af den grund føler sig mere
frisat.

"De danser alene" er filo-
soffen Anders Fogh Jensens
debut som dramatiker. En
højst interessant en af slag-
sen. Fordi han blander
hverdag med videnskab, en
almindelig fremadskriden-

Henrik Birch
i den nye
danske ko-
medie "De
danser ale-
ne".

Foto:
Per-Morten
Abrahamsen

de historie om en ung
kvindes karriere og kærlig-
hed med filosofiske overve-
jelser om tidens tendenser.

Og instruktøren Egill
Pålssons virtuost meddigg-
tende, drillende, laborato-
rieagtige og gennemkoreo-
graferede iscenesættelse gør
ikke fornøjelsen ved dette
lærestykke – dramatikerens
egen betegnelse – mindre.
Foran et kridhvidt fotogra-
fisk lærred og med masser
af sorte fotolamper præsen-
teres vi for en række aktuel-
le præmisser, hvis du som
ung vil frem i verden. Om-
stillingsparathed, mulighe-
der i stedet for problemer
og risikominimering i en
arbejds- og samlivsstruktur,

hvor alt er projekter, løse
ansættelser og uformelle
kontakter. Går du i seng
med mig, baner jeg vejen
for dig. Kærester? Ja, hvis
ikke noget andet og bedre
viser sig. Videre, hele tiden
videre.

De fire skuespillere – Ka-
trine Greis-Rosenthal, Tina
Gylling Mortensen, Henrik
Birch, Thue Ersted Rasmus-
sen – gennemspiller teksten
som et stærkt og homogent
hold, med udfordrende
blikke og talende kroppe i
en forestilling, hvor ord og
sceniske billeder konstant
ægger vores hjerne og ver-
densbillede. For er det
egentlig sådant et samfund,
vi gerne vil have?